

непорочношо ми име. Того ради и молимъ ши се Величешвенный Царю! да ми дадешъ свободна воля, да ошидемъ накъ въ проспаша ми колыба, въ пусынношо оно жишје, за да преминемъ и прочее време на спаросиъ ша си мирно и спокойно до конца.

Тогда добрый оный Царь, понеже пощо бѣше изгонилъ развратнаго онаго дворянина ошъ палапаша си, призвавъ бѣ сына своего, и испынавши го зарадъ всичкошо му ученіе позна, какъ е былъ нахраненъ ошъ учишеля си съ ошровъ на неисцѣлимые спраспи, и плачеше горешно зарадъ душевнаша му погибель, и окаюваше судбаша своего народа, койшо подиръ смершь ша му щеше да дойде подъ правленіе толь недоспойнаго му наслѣдника. И шогда воисшинну позна, какъ е и самъ си причина на шова зло чрезъ ошеческошо му небреженіе, коешо зарадъ воспышаніешо му имаше. Но послѣ кашо чу смершь ша му, ако и да проливаше зарадъ него доволны слезы, пакъ се ушѣшаваше и благодаряше на Бога, какъ е избавилъ народашъ му и царешвошо му ошъ шаковаго развратнаго Сына, койшо сосъ време пощо бы спаналъ независимый Владѣшель и Повелишель, помрачилъ бы Славаша му, и изгладилъ бы доброшо му име и воспо-